

I. felvonás

A Sith háborúja

7. fejezet

Pótolható, mégis
nélkülözhetetlen

Legyőztem Saarait, bebizonyítottam a hűségemet, azonban ez nem jelentette azt, hogy Cade nem kívánja bizonyos időközönként felmosni velem a padlót. Újra felálltunk a raktér két végében, én már készen álltam, de a kapitány úr még mindig a fénykardját nézte. Meg tudtam volna érteni, hogy ennyire lekötötte a fegyver, hiszen még sosem láttam boldogabbnak annál, mint amikor visszajött vele a Vengeance roncsából. Azonban már éreztem, hogy ennél többről van szó.

– Ideje emelnünk a tétet – jelentette ki Skywalker. A helyiség szélébe állított konténer magától kinyílt, majd egy harmadik kard emelkedett ki belőle – az én fénykardom.

Kikerekedett a szemem, amikor a megláttam Yorik korallból készült szépséget. A szó szoros értelmében *ölni* tudtam volna érte, hogy újra a kezemben tarthassam... Akár csak egy pillanatra.

– Még a ryloth-i incidens előtt hagytad hátra – magyarázta Cade. – Mivel a Rendben nem tudod sok hasznát venni egy vörös kardnak, úgy döntöttem, hogy egy másikat adok. – Közben bezáródott a tároló, a kardom pedig kényelmesen leereszkedett rá.

– Nem számít, az az enyém – szögeztem tüzes tekintettel. A laikusok számára egy fénykard több mint pótolhatónak tűnik, de legyen a *twi'lek* sith, vagy akár jedi, az első kardja mindig is nélkülözhetetlen lesz számára.

– Nem, most az *enyém* – vágta rá Cade. – Ha legyőzöl, akkor megkaphatod. Ha nem... Nos, akkor kénytelen leszel megvárni a következő alkalmat.

– Kétlem – mondtam, amikor aktiváltam a jelenlegi fénykardomat. Eljött az ideje annak, hogy móresre tanítsák Skywalker mestert.

Gyorsan támadtam és keményen, akkora erőt vittem a mellkasra mért kardcsapásba, mint még soha az életemben. Cade azt hitte, hogy könnyedén ki tudja védeni, de csak alig tudta megállítani. Amikor már láttam, hogy a támadás nem fogja megnyerni nekem a küzdelmet, elrántottam a kardomat, és egy újabb csapásba kezdtem: a csípőjét vettem célba. Skywalker egy gyors mozdulattal blokkolta a támadást, nem számolt vele, hogy a találkozási pont kétszer olyan messze került az ő kezétől, mint az enyémtől: nekem kedvezett az erőkar.

Nem akartam elszalasztani a lehetőséget, ezért minden erőmmel tolni kezdtem a pengémet. Működött az elgondolás, ahogyan a zöld és lila pengék közeledni kezdtek Cade ruhájához, a mester hátrálni kényszerült annak érdekében, hogy kikerüljön a kutyaszorítóból. Előre tudtam, hogy ez lesz, ezért nem csak felvettem a tempóját, de még fokoztam is rajta: így kardmozgatás szempontjából semmit sem számított a mozgásunk, viszont Skywalker rengeteg értékes térről kényszerült lemondani. Mivel az ellenfelem kezdettől fogva a helyiség végében helyezkedett el, már néhány lépés után a falnál találta magát.

– Helyes – jelentette ki Cade, amikor ellökött magát.

Azt hittem, hogy a haragom erőfőlényt adott nekem, de az, hogy öt lépést kellett megtennem ahhoz, hogy visszanyerjem az egyensúlyomat, megrendített ebben a hitben. Amint stabilan álltam a lábamon, szembesülnöm kellett Cade ellentámadásával. A zöld penge a halántékom felé tartott, haragudhattam, ahogy

csak akartam, de akkor sem akartam kivédeni. Elkaptam előle a fejemet, tudva, hogy ezután az ellenfelem törzse védtelen lesz egy pillanatra.

A döfő mozdulat egyszerűnek tűnik, Ruyn mégis halálra gyakoroltatta velem. Nem a kivitelezése jelentette a problémát, hanem az az ezerféle mód, amivel kudarc esetén árthat neked a prédád. Csak akkor alkalmazhattam, ha teljesen biztos voltam benne, hogy utána is egy darabban leszek – és most is így gondoltam. Cade hátraugrott, feladva a nehezen megszerzett térből. A kardjával szívesen üdvözölte volna a tarkómat, azonban én még azelőtt lebuktam, hogy erre sor kerülhetett volna.

Amint a fénykard elsuhant a fejem felett, tudtam, hogy elérkezett a következő támadás ideje. Megindultam, majd nagy erővel sújtottam le az ellenfelemre. A függőleges kardcsapások rengeteg gyenge pontot hagynak, ezért sosem önmaguk jelentik a veszélyt, hanem az, ami utánuk jön. Emlékezetből tudtam, hogy Skywalker szeretett rúgni, ezért abban a pillanatban elléptem, hogy emelni kezdte a lábát.

A bakancs ezúttal csak a levegőt boldogíthatta, ezzel szemben az én csizmám oda ment, ahová csak akart. A hegyével gyomorszájon rúgtam Cade-et, aztán a férfiasságát képező oszlopot és munkájának értelmet adó köveket is célba vettem, azonban csak a combját érhettem el – ugyanis az ellenfelem szembe lépett velem. Ezután biztos távolságra húzódott, mivel nem tetszett neki a felállás – sőt, átvette tőlem a teremet. Vadászból sarokba szorított préda lettem.

– Kellhet neked ez a kard – jelentette ki Skywalker. Nem tudtam eldönteni, hogy kardcsapások ereje, a rúgások erőssége vagy a levegőben tisztán érezhető haragom juttatta erre a következtetésre... Vagy talán az, hogy ez teljesen egyértelmű?

– A helyedben odaadnám, és elsétálnék – feleltem tüzes tekintettel.

– Azok után, amibe a megszerzése került, kizárt, hogy ilyen könnyem visszaadjam – vágta rá Cade. Fogalmam sem volt róla, hogy miről beszélt, ami már kezdett ijesztő lenni számomra. Már rég vissza kellett volna térnie mindennek, mégis... Évek hiányoztak az emlékezetemből.

– Te tudod – rántottam vállat, aztán támadásba lendültem.

Skywalker ezúttal nem várta meg, hogy lecsapjak rá, ő is belekezdett a maga támadásába. Fénykarddal előre rohantunk egymásnak, a pengék összeütköztek, majd haragos szikrákat hánytak. Cade érvényesítette a fizikai fölényét, úgy hátralökött, mint egy falevelet, aztán utánam ment és lesújtott rám.

A zöld penge a szemem közé indult, elléptem előle, az ellenfelem oldalába kerülve. A kardomat szembeállította a másik fényszablyával, hogy lekösse azt, amíg folytatom a magam játékát. A szabad kezemmel elkaptam Skywalker nyakát, a hüvelykujjamat erősen nekinyomtam az artériának. Cade felordított a fájdalomtól, úgy, ahogyan én is tettem, ahányszor Ruyn ezt csinálta velem – és ahogyan én sem, ő sem adtam fel.

Felém lépett, majd ellökött a vállával, amikor elég közel került hozzám. Nem tudtam tartani a szorítást, egy méterrel hátrébb kényszerültem. Mire visszanyertem az egyensúlyom, az ellenfelem már támadásba lendült. Az oldalirányú kardcsapást nem kerülhettem el, ki kellett védenem. Amint egymásnak feszült a két penge, Cade nyomást gyakorolt az enyémre, ezzel lekötve a helyzetét. Nem tudtam, hogy mit tervezett, de azt már éreztem, hogy nem lesz jó vége.

Skywalker a sípcsontomba rúgott, levághattam volna a lábát, de csak akkor, ha tovább engedem a másik kardot, ami azonnal két darabra vágott volna... A Mynock padlója általában ragadt a mocsoktól, de mivel Blue már helyrehozta a takarító droidot, most szinte csillogott-villogott – és csúszott. És ez jelentette az igazi problémát, nem pedig a rúgás. Ugyanis ahogyan kicsúszott a jobb lábam alól a talaj, a bal sem tarthatta magát a testemre gyakorolt nyomás miatt.

Amint a földre kerültem, Cade akkorát rúgott belém, hogy azt hittem, menten kifordulnak a belső szerveim. A fénykardommal csak az ő kardját tarthattam fel, de a következő rúgás azt is eltávolította a kezemből. Utána akartam nyúlni, de mire ez megtörtént volna, a zöld penge már a nyakamra pályázott. Nem maradt más választásom, mint – már megint – pókmászásban hátrálni.

Ez ismét egészen a falig ment volna, ha nincsen Delilah Blue.

– Ügyes – mondta elismerően a zeltron. Nem tudtam eldönteni, hogy kinek szánta – bár sejthető volt –, ahogyan azt sem, hogy mit keresett itt és miért nem vettem észre, hogy itt van. Cade is így lehetett ezzel, mert velem együtt ő is leledmedt. – Noisy most kezdheti előlről a takarítást.

– Még nem végeztünk – szögeztem le haraggal a szívemben.

Tudtam, hogy vert helyzetben vagyok, azonban annyira vissza akartam kapni az kardomat, hogy ez már nem érdekelt. Az elmém azt sugallta, hogy nyugodtan felugrogatok a földről, a fénykard nem fog ártani nekem... Ezen a ponton még erre is kész lettem volna, de tudtam, hogy Skywalker nem tett volna kárt bennem, ehelyett le fogja szögezni, hogy győzött, és kész – tehát leshetem a kardomat. Éppen ezért más taktikát választottam.

Az Erő mellett döntöttem, az egyszerű lökés valóságos hurrikánként érte Cade-et, aki úgy beleszállt a falba, mint egy bogár a sikló üvegének. Mire észbe kaphatott volna, én már felálltam, és úgy indultam meg felé, hogy még fegyvert sem kerítettem a kezembe. A lila fénykard az utam során szállt fel, és repült a kezembe – és emellett akadt egy társa is. Mert én nem bírtam tovább, újra a kezemben akartam tartani a kardomat... Minden pénzt megért az az érzés, amikor ismét Yorik korallt érezhettem a kezemben a durva, hideg fém helyett.

Mire Cade lábra állhatott volna én már a nyakán voltam. A kardjával még megállíthatta a lila pengét, de a vörös ellen már semmit sem tehetett. Véget ért a küzdelem, én nyertem.

– Hé! – háborodott fel Skywalker, a három plazmapenge még forrón égett a levegőben. – Ki mondta, hogy csalhatsz?

– Harcba nincs becsület – szögeztem le halálnyugalommal. – Ez a kard az enyém – folytattam. Éreztem, hogy nem csak őt dúlta fel a tettem, Blue is dühös volt, döbbsent és úgy érezte, teljesen tehetetlen azzal szemben, ami történni fog. Hiába mentettem meg az egész bandát, a lelke legmélyén attól tartott, hogy most levágom Cade fejét, aztán vele és Synnel is végzek... Ezzel csak két probléma akadt: Skywalkert nem állt szándékomban megölni, az ő végüket pedig még nem találtam időszzerűnek.

– Nincs, amivel rávehetnék arra, hogy visszaadd, igaz? – kérdezte Cade.

Lassú, határozott fejmozdulatokkal adtam tudtára, hogy nem.

- Add oda neki! – mondta Blue legbelül reszketve.
- Legyen – sóhajtott egyet Skywalker. – A színe miatt egyébként is asztali dísznek lesz.
- Ebben nem lennék olyan biztos – feleltem, mikor deaktiváltam a pengéket. Ő csak ezután szüntette meg a zöld pengét.
- Miután mindkét markolatot az övemhez csatoltam, Delilah számára is biztossá vált, hogy elmarad az, amiről az ösztönei figyelmeztették – ami tovább erősítette benne azt a hitet, hogy megbízhat bennem. Ez lesz a végzete.
- Nos, ha már mindenki végzett, akkor miért nem harapunk valamit? – vakarta a fültövét Blue.
- Tőlem – rántott vállat Cade.
- Csak elrakom a kabinomba – feleltem, aztán elindultam a szállásom felé.

***

Egy perc alatt az étkezdében teremtem, levettem egy tálcát a halomról, raktam rá húst, kenyeret és némi köretet, aztán helyet foglaltam a társaim mellett. Némán ettünk egy ideig, tudtam, hogy mindenkinek máson járt az esze, mint amivel foglalatostkodott. Cade és Blue esete nem követelt valami sok agymunkát, egy igen mélyreható dolgot terveztek a közeljövőben, amit nem akartak mindenki előtt nyilvánvalóvá tenni, ezért inkább hallgattak. Syn már keményebb diónak bizonyult, de amikor feltűnt, hogy már harmadszor nézett a bőrmellény miatt igencsak bő dekoltázsomra, már tudtam, hogy ő *nekem* akart a mélyemre hatolni.

Ezalatt én csak arra tudtam gondolni, hogy miként tudnám eltávolítani őket a képből. Eddig azt hittem, hogy szinte bármikor léphetek, azonban Delilah reakciója a hőse bukására azt sugallta, hogy még idő kell. Ezt csak nehezen tudtam elfogadtatni magammal, mivel már alig vártam, hogy elkezdjem átállítani Cade-et, és már egyértelművé vált számomra, hogy az addig nem fog megtörténni, amíg a közelében van a szerelme és a tiszteletbeli testvére. Ezért úgy döntöttem, hogy mindent megteszek annak érdekében, hogy minél hamarabb megszerezem a kellő bizalmat.

- Köszönöm, hogy befogadtatok – törtem meg az étkezés csendjét.
- Szóra sem érdemes – felelte Skywalker.
- Az – szögeztem le halálkomolyan. Valójában küzdenem kellett a röhögéssel, de ezt az érzést olyan mélyre kellett temetnem, amilyenre csak lehetséges. – Eddig egész életemben félnem kellett, minden egyes tettemet azért cselekedtem, mert attól tartottam, hogy meg fognak ölni, ha nem teszem meg. De minden megváltozott azóta, hogy idekerültem. Most már a saját céljaimat tarthatom szem előtt, és nem azokat, amiket mások elém állítottak.

Furcsa érzéssel töltött el az, hogy most az igazat mondtam, pedig tudtam, hogy ennél semmivel sem lehetett nagyobb bolonddá tenni valakit. A trükköt az jelentette, hogy nem kell *mindent* elmondani, így az igaz szavak megtévesztővé válnak, és arra vezetheted velük a másik elméjét, amerre csak akarod. Most például csak annyit

kellott elhallgatnom, hogy azok a célok, amiknek a nevében cselekszem, épp ellenük vezetnek engem.

– Hm... – mondta Blue két falat hús között. – Te nagyobb biztonságban érzed magad ezzel a melóval, mint a sajátjaid között?

– Itt csak időleges az életveszély – feleltem.

– Akkor miért nem széled szét az egész Egy Sith? – kérdezte Delilah.

– Ez többről szól, mint amiről első ránézésre tűnik – mondtam egy falat hússal a számban. Nem akartam elmondani nekik, hogy a hatalomért való vágyódásban merül ki minden, még a végén szagot fognának.

– Dehogyan szól – vágta rá Syn. – Ugyanaz van nálatok, mint a kalózkodnál. Nekünk sem tetszett mindig minden, amikor Rav alatt voltunk, de nekünk pénz kellett, nők, izgalom, akció, és ezt csak tőle remélhettük. Te sem szeretted Krayt talpát nyalni, de hatalmat akartál, mert nektek az a mániátok. – Megfagyott bennem a vér egy pillanatra. Miért lát át rajtam mindenki? – Még szerencse, hogy beverted a fejedet. Időt adott neked arra, hogy átgondold az életedet és felfedezd, hogy nem csak attól lehet boldog valaki, hogy hatalma van. – Nem fordult elő túl sokszor, hogy megkönnyebbültem, amikor rájöttem, hogy tévedtem, de ez egyértelműen azok az esetek közé tartozott.

– Jobb nekem nélküle – helyesltem. Nem tartottam hírhedtnak azt, hogy hazugsággal keverjem az igazságot, még hozzá azért nem, mert ez *alapvető* egy sith-nek. Ahogyan az is, hogy eltereljük a témát, amikor érezzük, hogy veszélyes vizeken evezünk. – Szóval, hová vet minket a sors legközelebb?

– Jó, hogy képben vagy – gúnyolódott barátian Syn.

Én mindenre figyeltem, ami a fülembé jutott. Tudtam, hogy a kanoti csatát először a meg nem történt események közt akarták feltüntetni, aztán amikor kiderült az igazság, mind a generálist és Stone kapitányt szakadároknak minősítették, akik háborút akartak szítani. Ezzel a két hatalom elkerülte a tényleges konfliktust, de mindenki számára egyértelművé vált, hogy már csak idő kérdése, hogy eldurvuljanak a dolgok. Tehát a következő küldetésünkre sem kellett sokat várni, és valóban: a Felucián bázist épített magának egy ezredre való „szakadár” fehérpáncélos. Éppen csak azt nem láttam tisztán, hogy nekünk mit kellene kezdeni velük.

– Mármint azon belül – feleltem. – Hogy kellene ezer rohamosztagost lebeszélni arról, amire *parancsot* kapott?

– Úgy, ahogy eddig – rántott vállat Cade.

– A legutóbbi alkalom arról árulkodik, hogy ez a taktika némi finomítást igényel – taglaltam az egyértelműt.

– Ha nincs Saarai minden tökéletesen működött volna – vágta rá Syn.

– Éppen ezért most nem lesz Saarai – folytatta Skywalker.

– Amit az garantál, hogy...? – kérdeztem. A múltkori után sejthető, hogy nem fog újra megpróbálkozni ugyanazzal, sőt abban is kételkedem, hogy Trian még egyszer ellenem fogja küldeni. Azonban Cade magatartása egy másik biztosítékot is sejtetett.

– Te a közelébe sem mész a bázisnak – szögezte le Skywalker. – A hajót letesszük egy közeli, rejtett helyen, te és Blue pedig rajta maradtok, készenlétben, hátha elég hülye lesz ahhoz, hogy megtámadjon.

– Ő miért marad? – kérdeztem.

– Miért ne? – vontta össze a szemöldökét Delilah. – Ha az a picsa rossz helyre vág a kardjával, sosem fogsz felszállni a hajóval. Kivéve, ha veled van valaki, aki ért a kicsikéhez.

– Ketten akartok befenyíteni ezer katonát? – vetettem fel a következő aggályomat. De mit is várhattam két férfitől?

– Ennek a bagázsoknak csak az észérvek fognak számítani – felelte Cade –, márpedig a helyzet az, hogy vagy elkotródnak onnan a francba, vagy a Szövetség szétlövi a seggüket. Erre mi is elegen leszünk, és ha gond lenne, akkor csak egyvalaki miatt kellene aggódnom.

– Ezért kéne engem vinned – feleltem. – Miattam nem kellene *aggódnod*.

– Akkor nem lenne értelme szétválni – rázta a fejét Skywalker. – Különben is, ki mentene meg minket, ha csapdába sétálunk? Így lesz a legjobb.

– Oké – feleltem legbelül dühösen. Ezek szerint alkalmam lesz arra, hogy eltegyem láb alól a lila kis lotyót, de nem élhetek vele, mert az a jelenlegi bizalmi szinten fájdalmasan egyértelmű lenne a többiek szemében.

– Nyugi, minden a terv szerint lesz – tette hozzá Blue. – Ha mégsem, akkor jó dolog, hogy kezded visszanyerni a régi erődöt.

– Hogy érted? – rántottam meg a lekkumat. Tudtommal, már vagyok olyan erős, mint voltam.

– Nem emlékszel a hajszánkra? – kérdezte vissza Delilah.

Megráztam a fejem.

– De roppant módon kíváncsi vagyok rá – tettem hozzá. – Elmondanátok, hogy mi történt?

– Nos... – vakarta a szakállát Cade. – Az egész azzal kezdődött, hogy elkezdtek átépíteni a Templomot, és rátettük a kezünket egy rakás olyan adatra, amit elfelejtettetek kitörölni. A kódolás miatt időbe telik feldolgozni, még mindig van egy része, amivel még nem végeztünk, de találtunk benne néhány érdekes dolgot. Például azt, hogy te Micha Raeth néven láttad meg a napvilágot... Pont volt egy olyan képviselő a Ryloth-on.

Nem szóltam semmit, csak némán gratuláltam magamnak.

– Nem akartam cifrázni, elvégre a legutóbb belevágtam a fejedet a padlóba, és már mozdulni alig bírtál. Egyedül a többieket féltettem, ezért egyedül mentem a házadhoz – folytatta Cade. – Betörtem, elintéztem a biztonsági őreidet, aztán rád támadtam, amíg édesen szunyókáltál... Csak már felébredtél. Megküzdöttünk egymással, győzött a jobbik, én meg kezdeztem menekülni, ahogy meggyógyítottam a nem túl szép sérüléseimet.

Legyőztem... Őt? – döbbsentem le.

– Ezután fogtál egy siklót, és egészen a Mynockig követtél. Alig tudtunk elhúzni előled a csíkot – folytatta. – Bolond lettél volna elengedni úgy, hogy ismerem az igazi

kilétedet, ezért vettél egy lepusztult hajót, és utánunk indultál. Fogalmunk sem volt arról, hogy találtál meg minket minden egyes alkalommal, és elértünk ahhoz a ponthoz, amikor már nem tudtunk elszökni előled. Berontottál a hajóba, keresztülszúrtad rajtam a kardodat, aztán rárontottál a többiekre. Szerencsére elég erőm maradt ahhoz, hogy meggyógyítsam magam. Mivel éppen Blue-val voltál elfoglalva, megleptelek. Védekeztél, ahogy tudtál, de végül a kardod a földön végezte, belevágtam az oldaladba, mire te kitörtél, és elmenekültél.

– Akkor hol van a heg? – kérdeztem. Tudtam, hogy nem lehetett igaz, ami elhangzott. Erős voltam, de nem ennyire.

– Ötletem sincs – vágta rá Cade. – Ahogyan arra sem, hogy miért nem fognak a birodalmi lézerek, de úgy tűnik, erre is van egy módotok. Akárhogy is, akkor még nem tudtuk, hogy immunis vagy a halálra, ezért nem szóltunk a hatóságoknak, hanem a sérült és fegyvertelen éned után indultunk. Hat hétig hajkurásztunk a Peremvidéken, végül az utad visszavezetett a Ryloth-ra, ahol lelőttük a hajódat, és elvesztetted az emlékezeted. A többit már ismered.

Nem... Kizárt, hogy ennyire erős legyek – bármennyire is vágytam az ellenkezőjére. Lenyeltem az utolsó falatot az ebédemből, aztán felálltam az asztaltól.

– Ezen meditálnom kell – mondtam, aztán elsétáltam.

***

A törtétek megint annyi nagy kérdést vetettek fel, hogy nem is tudtam megbirkózni velük. A fénykard még a duracélt is csak kis nehézséggel hasította, kizárt, hogy Skywalker csak úgy belevágjon az oldalamba, és én simán elszaladjak. Ennek egyszerűen nem volt értelme... Mégis igaznak éreztem.

A másik komoly problémát az adatok jelentették. Ha megtalálták benne a nevem, akkor okkal feltételezhettem, hogy apáról és anyáról is akad benne egy-két szó. Megtalálhatnám őket, vagy akár a sírjukat. Végre többek lehetnének, mint képzeletbeli alakok, akikhez egy-egy irtózatoss gyötrelmem elől menekülök az elmémbe... De ettől még messze álltam. Nem gondolhattam erre, csak a hatalmam érdekelhetett, mert csak így maradhattam céltudatos és eltökélt a végső győzelemhez.

A jövőbeli problémák elől szokás szerint a jelenlegiekhez fordultam. Ezek közül a fénykardom jelentette a legnagyobb bökkenőt. Mindennél jobban örültem neki, hogy újra a kezemben lehetett – most is a markomból nézegettem –, de igazat kellett adnom Cade-nek. Egy vörös kardot legfeljebb csak dísznek tarthatnék. Ugyanakkor már eljutottam arra a pontra, hogy ezt a szabályt fogom forgatni, vagy semelyiket sem, ezért az egyetlen dolgot tettem, amit megtehettem: letettem a földre a két fénykardot, aztán térdelő ülésben elhelyezkedtem előttük, és átadtam magam az Erőnek.

A markolatok a levegőbe emelkedtek, aztán a darabjaikra váltak. Mivel úgy ismertem a saját kardomat, mint a tenyeremet, könnyedén elválasztottam a rejtett illesztéseket, majd a lebegő darabok közül a vörös színekristályt is sikerült kiemelnem.

Lehet, hogy a laikusok számára nem jelentett többet a kard alsó részén lévő, vörös foltnál, de én úgy éreztem, mintha a lelkem egy darabját kellett volna eltávolítanom.

Miután a kristály biztonságban leereszkedett a földre, elérkezettnek láttam az időt arra, hogy kiemeljem a lilát a másik markolatból. Mivel ezt nem ismertem valami hosszú ideje, sokkal tovább tartott szétszedni, mint gondoltam. De végül a finoman lebegő darabok közül előbújt az új drágakövem. Hogy minél fájdalommentesebb legyen a folyamat, gyorsan az új helyére vittem, és összeraktam a Yorik korallból készített markolatot. Amint az utolsó darab is a helyre került, szembesülnöm kellett azzal, amire egészen idáig próbáltam felkészíteni a lelkemet: ez már nem az a kard. Lehet, hogy másnak úgy tűnik, egyedül a végén változott meg a színe, de ez a különbség számomra ég és föld határát jelentette.

Még a másik kard darabjait sem tettem le, amikor kezembe vettem. Fizikailag ugyanaz a markolat volt a kezemben, mint néhány órával ezelőtt, ezért azt az érzést keltette bennem, mintha mégis ugyanaz a fegyver lenne.

Megteszi... – gondoltam, azonban valami megzavarta a gondolatmenetemet.

Úgy éreztem, mintha valaki más lenne az elmémben, és eközben valami azt sejtette velem, hogy én voltam az, aki idegen helyre tévedt. Az elmehíd... Csak ez okozhatta ezt. De miért? Talán újra látni fogó...

***

Esküdni mernék rá, hogy éreztem valamit. Átkozott elmehíd... Csak akkor lehet szabályozni, ha mindkét személy ismeri a működtetését. Még szerencse, hogy az a hárpia elvesztette az emlékezetét, így fogalma sincs róla, hogy mit csinál, ami mindkettőnk számára kiszámíthatatlanná teszi a kapcsolatot. Egyszer minden előjel nélkül bedob a másik fejébe, máskor migrént kapsz, mert a partnered éppen csuklott egyet. Ki tudja... Lehet, hogy éppen a fejemben motoszkál az átkozott.

Tekintve, hogy ezt sehogyan sem tudtam megállapítani, és próbáltam nem megzakkanni ettől az egésztől, inkább a másik lehetőséget választottam. Különben pedig... Annyira nem bánna, amit lát, sőt szerintem egészen elégedett lenne azzal, hogy mit tettem Saraai-al. Bőven ledolgoztattam vele a tartozását.

– *Valami gond van, mester?* – emelte fel a fejét a mellkasomról a chadriai. *A tekintete aggodalmat sugárzott magából, de abból kiindulva, hogy mi történt ebben az ágyban este tíz és hajnal kettő között, inkább a haláláért könyörgött velük. – Nem vagy velem elégedett?*

– *Óh, dehogynem vagyok – feleltem. Elvégre semmi sem tud boldogabbá tenni az ágyban, mit egy olyan nő, aki azt hiszi, hogy a teljesítményétől függ az élete, és már van is némi tapasztalata e téren.*

– *Úgy, mint vele?* – kérdezte kerek szemmel.

– *Jobban, mint vele – hazudtam a képébe. Nem érdemelt volna sok jutalmat azért, mert cserbenhagyott, azonban nem engedhettem meg magamnak az elvesztését. A malai csatának beállított mézszárlás után nem maradt sok az Egy Sith-ből. Igaz, ezen én sem segítettem túl sokat. Elvégre ezután vettem át az irányítást – ami nem zajlott*

teljesen vér nélkül –, és az elmehidak sem szaporították meg a sorainkat. Persze ez még elfogadható... Annyira azért nem rossz a helyzet. Vagyunk annyian, mint a jedik, de kevés az olyan, aki olyan elhivatott és erős lenne, mint Saara – az pedig még kevesebb akad, akinek ilyen szép hátsója van.

A hatalomátvételkor szükségem lesz a hozzá hasonlókra, nem dobhatom el magamtól azokat, akikben vakon megbízhatok. Ezért fosztottam meg a Kéz címtől és tiltottam meg neki, hogy újra szembemenjen Talonnal. Kizárt, hogy egy második felvonás után is életben hagyná. Itt lesz a közelemben, és ahhoz, hogy itt is maradjon, gondoskodnom kell róla, hogy ne fajuljon tovább ez az egyoldalú viszály. Így legalább elmondhatja magáról, hogy – ha másban nem is – az ágyban jobb nála, és ebbe belekapaszkodhat addig, amíg el nem intézem az elődjét valahogyan.

És... Bármennyire is menekülni akartam előle, újra belefutottam a gondolatba. Hogy végezzek Darth Talonnal? Meg tudtam tenni, de a hogyan és a mikor minden alkalommal más megoldást szült, amikor elindultam ezen az úton – ezért is akartam várni vele. Persze ez sétagalopp lett volna, ha még mindig az a sith lenne, aki az emlékezetvesztés előtt volt – egyszerűen kivágattam volna vele a szívét, ha már annyira szerette hangoztatni. Azonban éppen abban az időszakban mutatta meg nekem, hogy mire is képes az ágyban. A testével vett le a lábamról, hogy így fogalmazzak, ami egy tipikus férfi ökörségnek tűnik a részemről, de ha egyszer jobb volt, mint minden, akkor jobb volt, minden, és kész. Ki a frász gondolta volna, hogy Cade megtalálja? Pláne azt, hogy utána jedinek áll – vagy azt, hogy egy alsóvárosi kávéházban, hótrészen szerelmeskedik egy keménykötésű négerrel. Ez az emlék annyira borzalmas volt, hogy akkor majdnem elindultam, hogy magam öljem meg.

Tetszik, vagy sem, amíg a híd aktív, bármi megtörténhet egy szemtől-szembeni küzdelem esetén. Ezt már most sem találom túlzottan kecsegtetőnek, de minél tovább hagyom erősödni, annál kétségbe ejtőbb lesz a helyzetem. Mindent tudni fog, amit én tudok, miközben én képtelen vagyok kinyerni belőle azt, amiért létrehoztam az összeköttetést. Tehát a kérdés az, hogy most menjek neki, az ő terepén harcolva, vagy várjam meg, amíg ő jön el ide, hogy hazai pályán döntsük el, hogy ki marad fej nélkül és ki lesz a galaxis nagyhatalmú vezére... Vagy további véreket küldök rá – a híd miatt nekik egyébként is könnyebb dolguk lesz, mint nekem. Igen, három-négy erős, jól felkészült sith már könnyedén megoldaná a problémámat. Azt hiszem, ez lesz a nyerő ötlet.

Egy ideig elbambultam Saara meztelen testén, az ösztöneim azt kívánták, hogy még egyszer megoldoztassam, mielőtt kikelnék innen, azonban a józanész mást diktált. Tili Quát lassan elhagyja az élet, mielőtt meghalna, mindent ki kell szednem belőle, amit csak lehetséges... És az ember azt hinné, hogy ha a Sith teljhatalmú vezére lesz, akkor azt csinál, amit akar.

Tudtam, hogy Saara nem szereti, ha hozzáérek, ezért nyomtam egy csókot a homlokára, aztán feltápáskodtam az ágyról. Magamra húztam a köpenyemet, aztán a sötét maszkomat is magamra kívántam öltetni, ami arra hivatott, hogy elfedje az igazi

arcomat – csak keveseket bízhattam meg a valódi kilétemmel. Alighanem az egész tervem csődbe dőlne, ha a Triumvirátus kezébe kerül ez az információ. Olyan békesség támadna a háború közeli állapotok helyébe, hogy csak pislognak.

Mint minden alkalommal, ezúttal is megakadt a szemem a robotkezemen. Már évek óta velem volt, mégis kivetette magából az elmém a szürke, hátborzongató szerkezetet. Beboríthattam volna mesterséges bőrrel, de akkor nem lett volna akkora a büntetés. Nem fizettem volna kellőképpen azért, amit tettem... Mert elfoglalhatom a galaxist, kiterjeszthetem a hatalmam minden előre, de sosem mondhatom azt, hogy megérte. Ámde nekem már csak ez maradt... Egy mennyei trónszék minden hatalommal és nővel, amivel enyhíthetem a végtelen fájdalmamat.

***

Megzavarodtam a látottaktól. A másik fénykard darabjai és a vörös kristály hangos koppanásokkal a földre zuhantak, miközben én döbbszem néztem magam elé. Annyi új ismeret került a fejembe, hogy egyszerűen képtelen voltam feldolgozni őket.

Nem mintha elszomorodtam volna attól, hogy Saara rossz végére került Triannak, azonban a velem kapcsolatos gondolatait már nem tudtam olyan szívesen fogadni. Már attól is fel akart fordulni a gyomrom, hogy belegondoltam abba, hogy mit csinálhatott *velem* abban az ágyban. Nem tudtam elképzelni magamról, hogy ilyen tegyek – persze az akkori énemtől már igen. Több mint feltételezhető, hogy ez a híd nem az én választásom volt, nyilván akadtak mások is, akivel ezt megcsinálta – nem történhetett velük sok jó, ha ennyire meg akar ölni engem. Tehát tudtam, hogy az összeköttetés élőhalottá tett. Mivel még mindig nem mertem ellenszegülni, szóba sem kerülhetett a szökés – pedig Mala után simán felrobbanhattam volna a házamat, és nyomtalanul eltűnhettem volna –, így az egyetlen dolgot cselekedtem, amivel megmenthettem az életem. Ezt még meg tudtam érteni, elvégre, ha Krayt bármiféle érdeklődést is mutatott volna irántam, akkor minden nap az ő ágyában ébredtem volna, mégsem éreztem valósnak ezt a feltevést. Nem *csak* azért háltam vele, hogy mentsem az irhámot. Kellett nekem valami, valami, ami minden fájdalmat és szenvedést megváltott volna, amin valaha is keresztülmentem.

Köze lehetne a hídhöz? Trian úgy vélte, hogy ezen keresztül bármit eltanulhattam tőle. Akkor lehet, hogy Cade mégsem hazudott, amikor azt mondta, hogy megvágott a kardjával. Saját kútfőből sosem tudtam volna ellenállni egy fénykardnak, de ha Trian rendelkezik ezzel a képességgel, akkor a hídon keresztül elméletileg nekem is kijuthatott belőle. És mi minden lehet még a tarsolyában? Ha tényleg le tudtam győzni Skywalkert, akkor könnyen lehet, hogy már a fejemben van az, amit annyira meg akartam szerezni tőle – csak nem emlékszem rá. Azonban ennek a gondolatnak létezett egy másik oldala is: az, ami belőlem átjött Trianba.

Ha még nem szerezte meg, akkor logikusnak tűnt még azelőtt támadni, hogy sikerrel járhatna. Hiszen, akkor biztos, hogy el fog jönni hozzám. Ugyanakkor, amíg nincs mellettem Cade – és még a megszerzett képességeket sem tudom használni –, addig egy támadás egyenlő lenne az öngyilkossággal. Egyelőre nem láttam más

lehetőséget, mint játszani a szerepemet, szapora léptekkel haladni a céloom felé és minél gyorsabban visszanyerni a régi erőmet...

Beletelt egy kis időbe a maradék feldolgozása – mivel már attól is majdnem elhántam magam, hogy belegondoltam, mi történt köztem és Syn között. Nem csoda, hogy úgy néz rám, ahogy...

Miután mindent helyre raktam, felvettem a földről a vörös kristályt, és egy olyan helyre raktam, ahol még Jariah sem merné keresni. A szétszerelt fénykard többi elemét belekotortam egy zsákba, hogy egy címletben juttathassam vissza a feladónak. Ezalatt másra sem gondolhattam, mint az utolsó, őrjítő dologra, ami úgy tűnt, hogy akkora szöveget ütött a fejembe, amitől talán sosem szabadulhatok meg.

Mi az, hogy nem érné meg?